

บทนำ

San Francisco 21.00 PM ณ คฤหาสน์มาเวล

"เซี่ยร่า!!!"

เสียงเรียกที่ล่อถึงอารมณ์ไม่พอใจดังมาจากในตัวคฤหาสน์หลังงาม พร้อมกับร่างสูงเพรียวในชุดเสื้อแจ็คเก็ตยีนส์ดำสนิทเข้ากับกางเกงยีนขา ยาววิ้งพรวดพรวดออกมา ด้วยท่วงท่าที่บ่งบอกเลยว่า 'รีบร้อนมาก' หญิงสาวก้าวยาวๆ ลงจากบันไดคฤหาสน์แล้วกระโดดซ้อนขอบเปอร์คัน สวยที่จอตรออยู่

"ไปเลย" เสียงใสเอื่อยเป็นภาษาอังกฤษชัดถ้อยชัดคำด้วยสำเนียง แบบอเมริกัน

คนที่ขีตข้อมือเร่งเครื่องเพียงนิดเดียว ซอปเปอร์คันงามก็พุ่งทะยาน ไปข้างหน้าราวกับเหาะ มันตรงไปยังประตูอัลลอยที่ยังคงปิดอยู่ คนขีลังเล ที่จะขับต่อไปเพราะนั่นหมายถึงชนประตुरूวแน่ๆ แต่ทว่าคนที่ซ้อนท้าย อยู่ด้านหลังกลับกระชากปืนออกมาจากด้านในเสื้อแจ็คเก็ต เล็งปาก กระบอกปืนชี้ไปยังคนที่ยืนรักษาการณ์อยู่ที่หน้าประตูซึ่งรายนั้นดูเหมือน จะลังเลและรีรออยู่ว่าจะเปิดดีหรือไม่เปิดดี แต่พอเจอปืนชูแบบนั้นก็ยอม

กตริโมทเปิดประตูในทันที

ชอปเปอร์คั่นงามทะยานออกไปจากเขตรั้วคฤหาสน์โดยมีบอดีการ์ด
ในชุดสูทสีดำสนิทหลายคนวิ่งตามออกมาด้วย แต่วิ่งเท่าไรก็ตาม
ชอปเปอร์คั่นสวยไม่ทัน คว้าน้ำเหลวกันทุกคน และพอพวกเขาพากันเดิน
กลับเข้ามาในเขตคฤหาสน์ก็ต้องก้มหน้าก้มตา เมื่อเห็น 'คุณนายมาเฟีย' ยืน
กอดคอรอฟังผลงานที่ล้มเหลว

"ตามไม่ทันอีกแล้วใช่ไหม!"

เสียงกังวานก้องถือน่าใจหายแว่วตามคนถนัดนั้นคือดาดาลจน
ปิดไม่มิด พี่รอรหรือเจ้าของฉายา 'คุณนายมาเฟีย' มองบอดีการ์ดทุก
คนเหมือนจะกลืนกินให้ตายไปต่อหน้า ที่แม่กระทั่งลูกสาวคนเล็กของเธอ
เหล่าบอดีการ์ดก็ขวางไว้ไม่อยู่

บอดีการ์ดทุกคนต่างมองหน้ากันว่าใครจะเป็นคนพูด แต่รู้ว่าผิด
กันทุกคน ยังไงซะพูดก็พูดพร้อมกัน ตายก็ตายพร้อมกันไม่ดีกว่าหรือ...

"ตามไม่ทันครับมาตาม"

พี่รอรฟังแล้วก็ได้แต่ถลึงตามองพวกบอดีการ์ด เธอไม่ยอมโกโห
พวกนี้หรือ เพราะรู้ว่า 'ยัยลูกสาวคนเล็ก' ตัวดีของเธอมีนิสัยยังไง!
คุณนายมาเฟียหมุนตัวหันหลังกลับเข้าคฤหาสน์ไปอย่างหัวเสีย ในใจ
นึกแค่ว่า

เชียรว้า กลับมาเมื่อไหร่ล่ะหน้าดู!

แต่ดูท่าคุณลูกสาวสุดแสนจะไม่รับรู้ว่าจะโดนทำโทษอะไรบ้าง
เพราะวันนี้เชียรว้ามาขออนุญาตพี่รอรผู้เป็นแม่ไปงานเลี้ยงที่บ้านเพื่อนใน
โอกาสเรียนจบปริญญา แต่พี่รอรไม่ยอมให้ลูกไปเพราะงานนี้รู้เลยว่า
กลับตีก้นแน่ ถึงเชียรว้าจะอยู่ที่ซานฟรานซิสโก แต่พี่รอรก็ยังเลี้ยงลูกแบบ
ไทยอยู่ดี การจะปล่อยลูกสาวออกไปงานกลางคืนกลับตีก้นหรือไม่ก็ถึง
เข้าแบบนี้ไม่ใช่วิสัยที่แม่อย่างเธอจะอนุญาตให้ลูกไป

บทที่ 1

"อติศ! คุณต้องดูลูกบ้างนะ ไม่ใช่ปล่อยให้แกทำตามใจแบบนี้" เสียงพี่ราอรเอ่ยอย่างหงุดหงิดต่อหน้าสามีที่นั่งจิบบรั่นดีอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว ก็ใช้ว่าเขาจะไม่รู้ว่าลูกสาวคนเล็กเป็นยังไง แต่เขาถือว่าเขาเลี้ยงลูกแบบให้ลูกคิดเอง ที่ผ่านมานอกจากเขียร่าจะทำความบันเทิงให้กับบ้านแล้ว เขาก็ยังไม่เห็นว่าลูกจะไปสร้างความเดือดร้อนให้ใครเลย

นอกจากเสียจากตอนอยู่ไฮสคูล เขียร่าโยนตุ๊กแกปาลอมใส่อาจารย์ประจำชั้นจนกรีดสลับ และก่อนจบไฮสคูลก็ก่อวีรกรรมชกไอ้หนุ่มไฮสคูลนิสัยเสียที่ชอบล่อลวงเพื่อนสาวไปทำมิดีมิร้าย เล่นเอาไอ้หนุ่มนั้นต้องไปนอนพะงาบๆ อยู่ที่โรงพยาบาลตั้งหลายอาทิตย์ แต่ถึงยังไงในทางศีลธรรม อติศก็ยังไม่เห็นข้อบกพร่องของลูกสาวอยู่ดี เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่มีอะไรที่จะต้องไปไวยวายหรือทำโทษลูกสาวคนเล็กอย่างที่พี่ราอรร้องเรียกให้จัดการอยู่ขณะนี้

"พิกก็จำ ลูกเราโตแล้วนะ เราไม่มีสิทธิไปบังคับแก นี่แกก็เรียนจบแล้วด้วย" อติศพูดเสียงอ่อยเกรงใจภรรยา

"คุณก็เป็นชะอย่างนี้ ตามใจจนลูกเหลิง อีกหน่อยลูกคงเสียคน

เพราะคุณนั่นแหละ" พี่อรว่าพาลางตีหน้ายุ่งใส่ผู้เป็นสามี ก่อนจะกระแทกตัวลงนั่งบนโซฟาตัวยาวอย่างหงุดหงิด

นี่ก็เช้าแล้ว เชียร์ยังไม่กลับมาสักที ไม่รู้มีหัวคิดบ้างหรือเปล่าว่า พ่อแม่เป็นห่วง

พี่อรบ่นอยู่ในใจยังไม่ทันจบดี แม่หนูเชียร์ว่าลูกสาวคนเล็กก็เดินเข้ามาในคฤหาสน์พร้อมกับกลิ่นเหล้าคละคลุ้ง พอเห็นหน้าพ่อกับแม่ที่นั่งรอท่าอยู่เท่านั้นแหละ หญิงสาวก็โผล่เข้ามาหาพ่อทันที เพราะทุกทีเธอก็ได้ผู้เป็นพ่อนี้แหละช่วยให้พ้นจากการทำโทษของแม่ทุกครั้ง

"แต่ดีดี เชียร์กลับมาแล้วคะ"

ร่างสูงโปร่งโผล่เข้ามาถอดรองเท้าไว้แน่น ตาก็พลอยสอดสายหาทางหนีที่ไล่เมื่อหางตาเห็นว่าแม่ลุกจากโซฟาเดินตรงมาทางเธอพร้อมกับเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงดุขัน

"เชียร์ฯ ทำไม่ถึงกลับมาช้าแบบนี้"

"โธ! แม่ฯ เชียร์ฯ ไม่ได้กลับดึก ไม่ได้ผิดสัญญาอะไรคะ แคกลับช้าเฉยๆ" แม่ลูกสาวตัวดีตอบแล้วก็ยิ้มหวานใส่แม่พาลางดันร่างผู้เป็นพ่อไว้เป็นโล่กำบัง ก่อนจะหันหลังวิ่งขึ้นบันไดคฤหาสน์ ไม่รอให้โดนเทศนา

"เชียร์ฯ! ลงมานี่นะ มาพูดกับแม่ก่อน" พี่อรตะโกนร้องเรียกแต่คุณลูกหรือจะยอมฟัง เชียร์ฯก้าวยาวๆ ขึ้นบันไดชนิดไม่เหลียวหลังโดยที่ยังมีเสียงของผู้เป็นแม่ตะโกนไล่หลังมาไม่ห่าง

"เชียร์ฯ! ลงมาเดี๋ยวนี้ มาพูดกันให้รู้เรื่องก่อน ลงมา"

เชียร์ฯหรือสรีตาก็ไม่ยอมฟังอยู่ดี เธอวิ่งมาจนถึงหน้าห้อง ประตูได้ก็พรวดเข้าไปในห้องนอน ล็อคประตูอย่างแน่นหนา แต่ก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อเจอร่างสูงโปร่งบางยืนกอดคอเธออยู่กลางห้องพร้อมกับคำถามที่เปล่งออกมา

"ว่าไงเชียร์ฯ คืออะไรกับแม่อีกล่ะ หืม..."

สุธาวิหรือนานาพี่สาวคนโตของเธอเอ่ยถามพาลางขมวดคิ้ว

ก่อนจะพิจารณาสารูปน้องสาวตั้งแต่หัวจรดเท้าพร้อมกับทำจมูกพุดพิศๆ

"กลืนเหล้าทิ้งเซียวนะเซียวว่า อย่างงี้ลิ้นแม่ถึงได้ไวววายชะล้นบ้าน"

ผู้เป็นพี่ว่าแล้วก็เดินมาหาน้องสาวก่อนจะดันคุณน้องตัวดีเข้าไปในห้องน้ำที่อยู่ข้างประตู พลังฉวยเสื่อยึดกางเกงยีนแบบที่น้องสาวชอบส่งให้ ก่อนจะทำซบเสียงหนัก

"อาบน้ําเปลี่ยนเสื้อผ้าซะ เหม็นแบบนี้พี่ไม่ช่วยหรอก"

คนถูกส่งมองหน้าพี่สาวก่อนจะกลอกตาไปมาด้วยความไม่สบายอารมณ์หนัก แต่บางทีเจอสุธาวิสัยก็ยิ่งดีกว่าเจอแม่มาสั่งอยู่ข้างหู เพราะนอกจากแม่จะสั่งแล้วอาจตีเธอซ้ำอีกด้วย

"เฮ้อ รับทราบค่ะคุณน้า"

เซียวรับคำแล้วก็หลบหายเข้าไปในห้องอาบน้ํานานเป็นชั่วโมงกว่าจะออกมาได้ก็ทำให้คนที่นั่งรอเกือบหลับกันเป็นแถวๆ พอเธอออกมาจากห้องน้ําก็ได้แต่ยิ้มแหยๆ เมื่อทั้งแม่และพี่สาวต่างนั่งรอชำระความเธออยู่แล้วด้วยสีหน้าที่ต่างกัน

คนเป็นแม่นั้นไปหน้าบอกซัดว่า 'วันนี้ต้องเอาเรื่องให้ได้' ส่วนคนเป็นพี่นั้นสีหน้าบงบอกความหมายว่า 'ช่วยได้แค่นี้แหละ' อาการต่างอารมณ์ของทั้งสองบุคคลอันเป็นที่รักทำให้คนที่เพิ่งเดินออกจากห้องน้ําดีหน้ากร่อยสนิทพาลงกลอกตาไปมา ก่อนจะเดินมาที่เตียงแล้วกระแทกตัวลงนั่งพร้อมกับคำถามที่ชินปาก

"แม่มีอะไรจะว่าเซียวอีกล่ะคะ"

เท่านั้นแหละพี่ราอรก็แทบเต้น *นี่ยัยลูกสาวตัวดีกล้าพูดแบบนี้เซียวหรือ*

"เอ๊ะ! เรานี้อย่างกัน ทำไมถามแม่แบบนั้น ถ้าเราไม่กลับถึงบ้านซะเข้าแบบนี้ก็ไม่มีแม่ที่ไหนลุกขึ้นมาไวววายหรือคะเซียว แล้วที่สำคัญถ้าแม่ไม่รักเราแม่จะดูเราทำไม"

"ค่ะ รักค่ะรัก รักมาก..." ลากเสียงยาวอย่างเหนื่อยหน่าย "หนูทราบ

คะแม่ แต่หนูโตแล้ว อีกอย่างหนูก็ไม่ได้ทำอะไรเสียหาย ไม่ได้ไปนอนค้างห้องผู้ชาย ไม่ได้มีเซ็กซ์กับเพื่อนชาย แล้วก็ไม่ได้ไปนอนโรงแรมกับใคร แต่นี่พอריךจะสำหรับรายงานการไปปาร์ตี้ของหนู"

เชื่อว่าพูดพลางยกไหล่ไม่ค่อยสนใจในสิ่งที่พูดเท่าไร เธอไม่ได้ทำจริงๆ นี่นา เมื่อคืนเธอก็นอนบ้านเพื่อนสาว แล้วที่มีกลิ่นเหล้าคูลู้งี้ก็เพราะเธอตันไปล้มโต๊ะวางขวดเหล้าในบ้านเพื่อนนะสิ ก็มันช่วยไม่ได้นี่ที่เธอเป็นคนซุ่มซ่าม นิสัยนี้มันแก้ไม่หายมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ขนาดตอนอยู่ไฮสคูลที่เธอถูกกล่าวหาว่าเอาตุ๊กแกปลอมโยนใส่อาจารย์นั้น เรื่องจริงมันก็คือ...เธอสะดุดพื้นทางเดิน แล้วไอ้ตุ๊กแกยางที่ได้มาจากเพื่อนชายซึ่งอยากให้เธอเอาไปหลอกเพื่อนสาวๆ เล่นก็ดันหลุดมือลอยไปตกบนหัวของอาจารย์ประจำชั้น จนอาจารย์ประจำชั้นที่เกลียดตุ๊กแกเสียยิ่งกว่าอะไรดีถึงกับร้องกรี๊ดจนสลบ ถึงตอนนั้นต่อให้เธออธิบายแทบตายว่าเธอไม่ได้ตั้งใจทำก็คงไม่มีใครเชื่อ แม้กระทั่งแม่ของเธอเอง

"เชื่อว่า! นี่ลูกพูดออกมาได้ยังไง เป็นสาวเป็นนางพูดอะไรก็หัดอวยปากซะบ้าง ไม่ใช่ว่าแม่ไม่สอนมารยาทไทยให้ลูกนะ" พอพีรอรเริ่มบ่นคนเป็นลูกก็ยกมืออุดหูทันที เธอฟังจนเบื่อแล้วที่แม่พูดถึงมารยาทไทยรู้หรือทว่าตัวเองเป็นคนไทยเกินครึ่ง ถึงจะได้เชื่อฝรั่งแบบวางเลือนจากพ่อก็เถอะ

"คะๆ หนูทราบคะแม่ แต่แม่ไม่ต้องบ่นก็ได้ หนูไม่ใช่หนาน่าคะที่จะมาทำตัวเรียบร้อยได้" ท้ายประโยคนั้นแหวะพีรอรเข้าให้ นั่นยิ่งทำให้คนเป็นแม่หงุดหงิดใหญ่

"มันไม่เกี่ยวกับหนาน่าคะเชื่อว่า นาน่ากับเราไม่เหมือนกัน แม่แยกแยะอะไรออกหรอก แต่เราโตแล้วน่าจะทำตัวให้ดีกว่านี้" พีรอรพูดไม่ทันจบเชียวก็เอ่ยสวนขึ้นทันควัน

"เรียบร้อยอย่างที่แม่ต้องการแต่ไร้อิสระนะหรือคะ หนูไม่เอาด้วยหรือคะ"

"เชียร่า! นี่หยุดเถียงแม่บ้างได้มั๊ย!" คนเป็นแม่แว๊ดเสียงดังลั่นห้อง
อย่างควบคุมอารมณ์ไม่อยู่

"ได้ค่ะ ถ้าแม่หยุดว่าหนูเหมือนหนูไม่มีหัวคิดสักที เมื่อคืนหนูไม่ได้
ทำอะไรเสียหายทั้งนั้น"

"แล้วเรานะมีหัวคิดมากนักรหรือไง ถึงได้ทำตัวแบบนี้ มียางอายบ้างมั๊ย!"
อารามโกธรเคืองทำให้พิราอรปลั่งปากออกอย่างไม่ตั้งใจ ถึงแม่เธอจะ
เชื่อใจลูกสาวคนเล็กยังไง หากบางทีการว่ากล่าวตักเตือนมันก็จำเป็น
แต่เห็นทีคราวนี้เธอจะใช้คำพูดแรงไปซะแล้ว เมื่อหันเห็นอกกับกิริยานิ่ง
เฉียบของลูกสาวคนเล็ก

"เชียร่า แม่ เอ่อ แม่ขอโทษ แม่แค่ห่วงหนูมากไปเท่านั้น"

แต่เชียร่าน้อยใจเกินกว่าที่จะรับรู้ ตั้งแต่เหยียบเข้าบ้านมาแม่ยังไม่
ถามเธอสักคำว่าสนุกมั๊ย งานปาร์ตี้เป็นยังไง ถ้าแม่พูดอย่างนั้นเธอจะ
เล่าให้ฟังทั้งหมด แต่ในเมื่อแม่ต้องการเชื่อในสิ่งที่แม่อยากเชื่อ เธอก็
ไม่อยากพูดอะไรทั้งนั้น เพราะนั่นคือสิ่งที่แม่บังคับให้เธอเป็นในทางอ้อม

"ค่ะ หนูเข้าใจค่ะว่าแม่ห่วงหนูมาก แต่บางทีคำว่าห่วงมากกับรักมัน
ต่างกันนะคะ หนูยังไม่เคยรู้เลยว่าระหว่างหนูกับนาน่าแม่รักเราเท่าเทียม
กันหรือเปล่า บางทีหนูคิดว่าเพราะนาน่าเป็นพี่ เป็นผู้สืบทอดกิจการ
ของพ่อ แม่เลยทุ่มเทให้นาน่ามากกว่า" เชียร่าพูดแล้วก็หยุดไปนิดอย่างสะกด
กลิ่นอารมณ์น้อยใจที่พลุ่งพล่าน ก่อนจะพูดต่อ "บางครั้งหนูยังคิดเลยว่า
ในขณะที่นาน่าได้เรียนโรงเรียนดังๆ แต่หนูเรียนโรงเรียนธรรมดา ในขณะที่
นาน่าเป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัทแล้วหนูจะเป็นอะไร แล้วในขณะที่
แม่ใส่ใจนาน่า หนูล่ะ แม่เคยใส่ใจไหม นอกจากจะเชื่อแค่ว่าหนูเป็น
เด็กดื้อที่พ่อให้ท้าย แต่หนูคิดว่าพ่อรู้ว่าหนูต้องการอะไร พ่อถึงปล่อยให้
หนูเป็นตัวของตัวเอง ในขณะที่แม่ดูหนูตลอดเวลา หนูไม่รู้ว่ามีแม่เรียกค่านี
ว่าลำเอียงหรือเปล่านะคะ!" หญิงสาวเอ่ยจบพลางมองผู้เป็นมารดาอย่าง
คาดหวังว่าจะได้รับคำตอบที่แสดงถึงความเข้าใจในตัวเธอบ้าง แต่ทว่าลึ้ง

ที่เธอได้รับกลับกลายเป็นการที่นานาเดินทางเข้ามาหา ก่อนจะตัวต้วมื่อขึ้น
ตบหน้าเธอฉาดใหญ่

"ขอโทษแม่เดี๋ยวนี้นะเซียว่า!"

ใบหน้าสวยที่หันตามแรงมือค่อยๆ หันกลับมาอย่างไม่เชื่อสายตา
ว่าพี่สาวแท้ๆ ที่คอยช่วยเหลือเธอยามแม่ดูตอนนี้กลับตบหน้าเธอเสียเอง
ร่างสูงโปร่งหันหลังให้ก่อนจะเดินไปยังโต๊ะเล็กที่ตั้งอยู่ใกล้ตัว มือ
ฉวยเบาะที่วางอยู่ขึ้นพาดไหล่แล้ววิ่งออกจากห้องลงบันไดไปโดยไม่เหลียว
หลังกลับมามองเลยแม้แต่น้อย

เซียว่าเปิดประตูรถที่จอดเทียบอยู่หน้าคฤหาสน์แล้วกระโจนพรวด
ขึ้นประจำที่คนขับ เธอบิดกุญแจที่คาอยู่เพื่อสตาร์ทรถก่อนจะพามันพุ่ง
ทะยานออกจากที่ และคราวนี้ก็เหมือนเดิมที่คนเฝ้าประตูคฤหาสน์จำ
ต้องปล่อยให้เซียว่าขับรถออกไป เพราะรู้แน่ๆ ว่า 'คุณหนูน้อย' มีความ
กล้าบ้าบิ่นพอที่จะขับรถชนประตูอัลลอยจนรถพังยับเยินได้ในพริบตา

เซียว่าขับรถไปก็ร้องไห้ไปเสียบๆ เธอเสียใจที่เรื่องเป็นแบบนี้ แต่
ที่เสียใจมากกว่าก็คือไม่มีใครเข้าใจเธอ หญิงสาวขับรถไปเรื่อยๆ อย่าง
ไร้จุดหมาย จนไปถึงทางเบี่ยงที่เข้าไปสนามบิน ความคิดชั่ววูบก็ทำให้เธอ
หักพวงมาลัยรถเลี้ยวเข้าข้างทางก่อนจะเหยียบเบรกก็

พอรถจอดสนิท เซียว่าก็หันไปค้นกระเป๋าเบาะที่เธอมีใส่ 'สมบัติบ้า'
ไว้ในกระเป๋าเยอะเยาะ แล้วเธอก็เจอสิ่งที่เธอต้องการ บัตรประชาชน
พาสปอร์ตติดค้างอยู่ในกระเป๋าเป็นนานแล้วเพราะเธอซี้เกียจเอาออก
บัตรเครดิต โทรศัพท์มือถือ...มีแค่นี้ก็เรียบริ้อย และแล้วเธอก็ออกรถ
เข้าเลนที่ตรงไปยังแอร์พอร์ตทันที

กรุงเทพฯ ตอนเมือง

บอร์ดแสดงเที่ยวบิน CX713 HKG-BKK เซียว่ามาเที่ยวบินของ
คาเธ่ย์ แปซิฟิก แต่เธอมาต่ออีกเที่ยวบินที่ฮ่องกงเพื่อตรงมาเมืองไทย อีก

นัยหนึ่งเพื่อเป็นการทำให้คนที่อาจจะรู้จักเธอที่สนามบินซานฟรานซิสโกหลงประเด็นไปได้ว่าเธอแอบไปเที่ยวที่ฮ่องกงก่อน

ที่ทางเดินผู้โดยสารขาเข้ามีชาวต่างชาติมากมายรวมถึงชาวไทยพากันเดินเข้ามา หนึ่งในนั้นคือเซียะรา หญิงสาวที่เพิ่งก้าวย่างเข้าสู่เมืองไทยหลังจากที่มาครั้งสุดท้ายเมื่อตอนอายุแค่สิบสอง

หญิงสาวเดินไปตามทางเดินจนกระทั่งออกมาถึงด้านหน้าสนามบินแรกที่เดี๋ยวก็นึกคิดว่าจะไปหาคุณตาซึ่งตอนนี้จัดการคุมกิจการดับบาร์อยู่คนเดียวตั้งแต่พี่ราอรผู้เป็นแม่แต่งงานกับอริคแล้วบินไปอยู่ที่ซานฟรานซิสโก แต่คิดไปคิดมา ถ้าไปหาคุณตา แม่ต้องรู้ว่าเธอมาเมืองไทย ดังนั้นอีกที่หนึ่งที่เธอพอจะรู้จักและน่าจะไปที่ก็คือคอนโดฯ ส่วนตัวที่พ่อเคยให้กุญแจไว้ แต่คอนโดฯ นั้นอยู่ที่เชียงใหม่ เพราะฉะนั้นเธอต้องไปเชียงใหม่!

สามวันต่อมา เชียงใหม่ ณ แถบซานเมือง

รถขอปเปอร์คันงามวิ่งฉิวไปตามถนนเลนเดี่ยวที่ให้วิ่งสวนกัน คนขี่บิดข้อมือควบคุมความเร็วในระดับปานกลาง แถมผิวปากหวีดด้วยความสบายใจอีกต่างหาก ดวงตากลมโตภายใต้แว่นสีขามองตรงไปข้างหน้าแล้วหลุดหัวเราะออกมาเมื่อเห็นรถที่วิ่งอยู่เบื้องหน้าไม่ไกลนักมีลักษณะที่เรียกว่า 'คลุกฝุ่น'

รถจี๊ปสีเขียวขี้ม้าที่ตอนนี้เกือบจะแปลงสภาพเป็น 'สีน้ำตาลคลุกฝุ่น' ขับปุกปุยๆ ไปตามถนนที่สองข้างทางเต็มไปด้วยไร่ดอกไม้สวยงาม เป็นบรรยากาศที่ไม่ค่อยเหมาะจะมีรถสภาพ 'เก่าไปเก' แบบนี้มาวิ่งให้รถหูรอกตาเลย

สักพักคนที่ขี่ขอปเปอร์คันงามก็เหมือนจะมีความสนใจบางอย่างในรถคันนั้น รีบบังคับรถให้เร็วขึ้นจนตีคู่รถจี๊ปคลุกฝุ่น ก่อนจะหันไปยิ้มให้คนขับรถจี๊ปเหมือนจะเยาะหยัน ครั้นแล้วเธอก็ขี่ขอปเปอร์ทะยานไป

ข้างหน้าอย่างรวดเร็ว แต่แล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นเมื่อจี๊ปคลุกฝุ่นกลับเร่งความเร็วขึ้นมา กลายเป็นว่าตอนนี้มีการแข่งรถยนต์ระหว่างรถจี๊ปคลุกฝุ่นกับซอปปเปอร์สุดหรู

คนขับทั้งสองไม่มีใครยอมใคร จนกระทั่งคนที่ซอปปเปอร์เริ่มทนไม่ไหวอยากจะชนะให้มันรู้แล้วรู้รอด จึงรีบบังคับรถแข่งหน้าขึ้นไปก่อนจะห้ามล้ออย่างรวดเร็วจนท้ายรถปัดหันด้านข้างให้กับรถจี๊ปที่วิ่งตรงมา และคนที่กีดันคะเนแถมให้อีกว่ารถจี๊ปจะต้องจอด!

แต่ทว่าการคาดคะเนนั้นคลาดเคลื่อน รถจี๊ปคันนั้นทำท่าจะไม่จอดอย่างที่คิดไว้ ทำให้เธอต้องรีบบังคับรถเคลื่อนออกจากจุดอันตราย แต่มันก็เข้าไปเสียแล้ว!

ก็...โครม!!!

ซอปปเปอร์คันสวยหมุนไปตามแรงปะทะและแรงเหวี่ยงของการขับเคลื่อน ร่างโปร่งบางกลิ้งหลุนๆ ไปบนท้องถนนตามแรงเหวี่ยงของรถ ก่อนจะหยุดลงตรงข้างทาง ส่วนรถเจ้ากรรมก็หมุนปัดไปนอนเค้เก้ออีกฟากถนน ล้อหมุนก่อนจะหยุดนิ่ง

ส่วนรถจี๊ปนั้นตอนนี้จอดนิ่งสนิทเหมือนรอดูเหตุการณ์ให้แน่ใจ ครั้นแล้วคนขับก็ก้าวลงมาจากรถพร้อมด้วยคำสบถเสียงดังที่ส่ออารมณ์หงุดหงิดเอามากๆ

"โธ่โวย! ถ้ารู้ว่าไม่แน่จริงก็อย่าเข้ามาทำกันสิวะไอ้เนี"

ร่างสูงตรงในชุดแจ็คเก็ตยีนคลุกฝุ่นนิดๆ เดินตรงไปหา 'เจ้าของซอปปเปอร์' ที่นอนนิ่งอยู่ริมถนน ดวงหน้าคร้ามคมมีแววหงุดหงิดมากขึ้นกว่าเก่า นัยน์ตาสีดำสนิทนั้นวาววับขณะจับจ้องร่างที่นอนอยู่ ริมฝีปากได้รูปหยักกลีกลีเหมือนแย้หยัน คิ้วหนาดกดำขมวดเข้าหากันแทบจะผูกโบแล้วเขาก็ทรุดร่างลงนั่งคุกเข่าข้างๆ 'ไอ้ตัวหาเรื่อง' ที่ขับรถแข่งกับเขา

มือใหญ่เอื้อมไปพลิกร่างนั้นให้นอนหงาย ก่อนจะค่อยๆ จับแถวคอดูว่าไอ้ตัวดียังไม่คอหักตาย พลังช่วยถอดหมวกกันน็อคออกอย่างช้าๆ